

det for hensigtsmæssigt, at Landstinget tog Initiativet til at reducere det foreliggende Forslag, det var Noget, vi skulde overlade til Folkethinget, og at det derfor var bedre, istedetfor at stille Endringsforslag, saaledes som vi, hans Kolleger i Udvalget havde bedet ham om, at sende Sagen over til Folkethinget, ledsaget af en Betænkning i hvilken der fra visse af Medlemmerne var udtalt, at en meget væsentlig Del af Lovforslaget ikke havde Udvalgets udelte Bisald. Jeg kan ikke tro Andet, end at en saadan lam Betænkning, en saadan haltende Indstilling til Folkethinget vilde have været i høi Grad uheldig, ikke alene for den Sag, som jeg og jeg tror det hele Landsting, tillægger en meget stor Vægt, men jeg tror, at en saadan lam Betænkning og en saadan ufuldkommen Beslutning vilde være meget skadelig for Landstinget selv. Jeg skjønner ikke rettere, end at Landstinget er i enhver Henseende bedst tjent med, at vi, naar der bliver forelagt os et aabent Spørgsmaal i en stor og vigtig Sag, om hvilken vi ikke godt kunne være bekendt at sige, at vi ingen Mening have, saa ogsaa give et aabent Svar, et Svar, som virkelig giver Besked paa det, der spørges om. Naar der spørges os, hvorvidt Landstinget synes om denne Befæstningsplan, hvorvidt Landstinget tror, at vi med den her projekterede Befæstning væsentlig kunne betrygge Landet og dets Eksistens, tror jeg, at vi paa et saadant Spørgsmaal maa svare enten Ja eller Nei, og at det vilde være i høi Grad ødelæggende for Landstingets Anseelse, ikke blot ligeoverfor Folkethinget eller ligeoverfor Nationen, men ligeoverfor Landstinget selv, om det i denne Sag gav et tvetydigt og ubestemt Svar. Derfor er jeg ikke i nogenomhelst Tvivl om, at det er det Rette, naar vi 7 Medlemmer have stillet det Forslag at vedtage en Dagsorden, der indeholder et udtømmende Svar paa det, vi ere blevne spurgt om. Alt der muligvis gives dem, som kunne tænke paa at deltage i eller slutte sig til vor Dagsorden af ganske uventede Hensyn — ja, det er det jo ikke muligt at fikke sig imod, men vi kunne ikke Andet end ønske, at Landstingets Medlemmer vilde slutte sig aldeles loyalt og aabent til det Svar, som det forekommer os, bør gives, og som gives gennem den motiverede Dagsorden. Havde vi troet, at det vilde være rigtigt at gjøre Forandringer i dette Lovforslag, vilde vi ogsaa have anset det for det Retteste, at Landstinget selv tog Initiativet til disse Forandringer, og ikke overlod det til en anden Forsamling, eller med andre Ord, ansaa det for nødvendigt ligesom den pantsatte Bondedreng at lade Spørgsmaalet gaa til sin Sovmester, naar der virkelig forelaa Spørgsmaal af Betydning. Det er ikke at hæve Landstingets Værdighed. Landstingets Værdighed beror paa, at vi svare aabent og ærligt og utvetydigt

paa, hvad vi blive spurgt om. Det er blevet sagt, at der kunde lægges en politisk Betydning i denne Dagsorden. Ja, der er ganske rigtigt. Der kan lægges en politisk Betydning deri. Jeg tror overhovedet, at Landstinget sidder her for at fatte politiske Beslutninger. Hvilke Underbetydninger man kan falde paa at fikke ind under vor Beslutning, raade ikke vi for. Et æret Medlem, hvis Tale jeg ellers hørte med den allerstørste Interesse, syntes at ville fraraade Betænkelsen af Dagsordenen, fordi den skulde opfattes som et Tillidsvotum til Hs. Majestæts Regjering, og det meget ærede Medlem vilde ikke give Hs. Majestæts Regjering et Tillidsvotum. Jeg skjønner ikke rettere end, at den Dagsorden, vi foreslaa, i og for sig ikke indeholde noget Tillidsvotum til Regjeringen. Der er ikke med en eneste Stavelse talt om vor Tillid til Regjeringen. En anden Sag er det, at det, at Landstinget udtaler, at det i et overmaade vigtigt Spørgsmaal er fuldbommen enigt med Regjeringen, i og for sig er et Tillidsvotum, det forstaar sig, og naar Landstinget vilde udtale, at det ikke var enigt med Regjeringen, var det i og for sig et Mistillidsvotum, men fordi disse Bihensyn kunne lægges i vor Afstemning, kunne vi ikke lade være at stemme for det, vi i og for sig finde rigtigt og godt. Det meget ærede 2det Medlem for Kjøbenhavn fremsførte forskellige Indvendinger imod at tage en Beslutning om Kjøbenhavns Befæstning mod Landstidens i dette Dødblik. En Del af disse Indvendinger er jeg i den sørgelige Forlegenhed med, at de efter min ringe Mening ere gjendrevne paa Tryk i Udvalgets Betænkning. Jeg skal ikke trætte det høie Thing ved at komme ind paa Gjentagelser af, hvad der allerede er sagt i Udvalgets Betænkning. Jeg skal derfor ikke komme tilbage til dette Spørgsmaal om Fæstgarnisonerne i Kjøbenhavns Fæstning, for hvilke det ærede 2det Medlem for Kjøbenhavn har et saa aabent Die, hvorimod han ikke synes at have et saa aabent Die for Nødvendigheden af at holde Fæstgarnison i Fredericia s. G. eller i Aggersøund, hvor dog baade et Oversald er en hel Del sandsynligere, og hvor det vilde være meget vanskeligere at værges sig derimod end her i Kjøbenhavn. Det skal jeg imidlertid ikke nærmere komme ind paa. Der er kun en enkelt Bemærkning, jeg skal omtale. Det er Noget, jeg ikke har hørt før, hverken fra det ærede Medlems eller fra Nogens Side. Jeg sigter derved til Betydningen til, at den Befæstning, vi nu bygge, muligvis vil vise sig i Fremtiden ikke at være hensigtsmæssig. Sa det er ganske rigtigt, der gives naturligvis ikke Noget, der kan være saaledes Profet i Befæstningskunsten, Artillerikunsten eller Krigskunsten i det Hele, at han kan sige, hvorledes en Fæstning i en fjern Fremtid bør være bygget for at kunne